

WANDELINGETJE

Wivine Heynderick

Een frisse maar zonovergoten oktoberochtend. Het herfst. De tijd van wandelen gaan - en van wandelen sturen, om terug overzicht te krijgen.

Gewekt door een belofte van innerlijke rust trek ik de uiterlijke rust van verlaten boerenwegels in. De kinderen lopen achterop. De heerlijke afwezigheid van geluiden laten we over ons heen waaien. Zelfs het doorploegen van enkele flinke modderbochten kan het genieten niet temperen. Tot daar uit het niets van de verlaten doorregende akkers plots een onaardse boodschap opduikt. Een verkeersregel, denk ik verschrikt, onmogelijk, hier, nu! (Ik gruwel.)

‘Verboden maïs te rapen’ luidt het bordje. Welk boerenverstand heeft dit bedacht, vraag ik me perplex af. Hier is een nieuw type boer opgestaan. Iets wat je krijgt als je te lang met genetisch gemanipuleerde gewassen omgaat? De twee kinderen snappen niet waar ik aanstoot aan neem. ‘Kinderen, wij zijn zonet ongemerkt de grens van Absurdistan overgestoken’, zeg ik, vrolijk nu. De twee kijken me raar, wat angstig in hun oogjes, aan. ‘Wat?’ Ik probeer het hun uit te leggen. ‘Weet je’, stel ik ze voor, ‘als we straks thuiskomen, maken we ook een bordje voor die boer met *Hier wordt alles geregeld erop.*’ Ze knikken instemmend en vinden het uiteindelijk toch nog een beetje grappig. De inbreuk op de beslotenheid van mijn vrije wandeling laat zich voelen. Ik neem terughetvoortouwenmompel voorop. ‘En dan nog met de pretentie van een morele code: een verbod! In een maïsveld dus. Wat een misantropische boel toch: dat we daar bij god massaal kolfjes zouden gaan sprokkelen.’ Niet van deze aarde, besluit ik en vat het plan op - maar de moed ontbreekt en gaat terstond in gevecht

met de verdraagzaamheid van de natuur rondom – om drie plakkaatjes op zijn veld te zetten. Gelijk verdeeld, over een cirkel die zijn ganse gezichtsveld beslaat. Het eerste, ‘Waar komen we vandaan’, het tweede ‘Wie zijn we’ en het derde ‘Waar gaan we naartoe’ om dan terug bij het eerste aan te komen. Zou deze gezonde mens dit soort marteling ook doorstaan? Mijn gesprek loopt binnensmonds voort. ‘Laatste plukjes natuur... volslagen nietsnuttige boodschappen neergeplant’. Of: *plakkatendrang*. Net als de woekerende kafaiaanse administratie, die de Vlaamse wegkanten volborduur en elk rijden gestoord maakt – en een gezond mens resistent. Al zat er maar iets léuks onnuttigs aan de onnavolgbare verkeersveiligheid, zoals een bordje Belgisch surrealisme. Dan had het nog iets artistieks. ‘Ceci n’est pas un trottoir’. Zeg nu zelf, dan zou je eens glimlachen en wat verderop gaan.

Uit: Het *verkavelingsboekje*, 2008

Bio: Wivine maakte dankzij een klimaatverandering een metamorfose mee van praktiserend psychologe naar geestig wetenschapper van het dagelijks leven.